

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 163/03

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. februára 2004 zloženého z predsedu Eduarda Báránaya a zo sudcov Juraja Babjaka a Ľubomíra Dobríka prerokoval sťažnosť M. K., t. č. v Nápravno-výchovnom ústave Žilina, zastúpeného advokátom JUDr. J. S., Advokátska kancelária, P. B., vo veci namietaného porušenia základných práv a slobôd garantovaných čl. 17 ods. 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v jeho trestnej veci vedenej na Okresnom súde v Žiline pod sp. zn. 5 T 287/01 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo M. K. podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 To 438/02 z 13. augusta 2002 p o r u š e n é b o l o .

2. Základné právo M. K. podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 To 624/02 z 24. októbra 2002 p o r u š e n é b o l o .

3. Uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 To 438/02 z 13. augusta 2002 v časti týkajúcej sa M. K. a uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 To 624/02 z 24. októbra 2002 v časti týkajúcej sa M. K. **s a z r u š u j ú** a vec sa **v r a c i a** Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

4. Krajský súd v Žiline **j e p o v i n n ý** uhradiť trovy právneho zastúpenia M. K. advokátovi JUDr. J. S., Advokátska kancelária, P. B., vo výške 6 890 Sk (slovom šesťtisícosemstodevät'desiat slovenských korún) do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti M. K. vo zvyšnej časti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. januára 2002 doručená sťažnosť, ktorá bola doplnená podaniami doručenými 27. augusta 2002, 20. septembra 2002 a 22. novembra 2002, M. K., t. č. v Nápravno-výchovnom ústave Žilina (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. S., Advokátska kancelária, P. B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv a slobôd vyplývajúcich z čl. 17 ods. 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2, čl. 50 ods. 3, čl. 127 a čl. 141 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) konaním Okresného súdu v Žiline (ďalej len „okresný súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 5 T 287/01 a uzneseniami Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 To 438/02 z 13. augusta 2002, sp. zn. 1 To 624/02 z 24. októbra 2002 a sp. zn. 2 To 635/02 z 24. októbra 2002.

Sťažovateľ vo svojom podaní doručenom ústavnému súdu 4. januára 2002 uviedol, že konaním orgánov činných v trestnom konaní v priebehu jeho trestného stíhania došlo k porušeniu jeho základných práv a slobôd tým, že rozhodnutím okresného súdu sp. zn. 5 T p 58/2000 z 24. novembra 2000 mu bola predĺžená doba trvania väzby nad 6 mesiacov,

a to napriek tomu, že podľa ustanovenia § 68 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) z dôvodov uvedených v ustanovení § 67 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku bol vzatý do vyšetrovacej väzby pre podozrenie zo spáchania trestného činu podľa § 171 ods. 1 písm. c) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), kde horná hranica trestu v prípade dokázania viny je maximálne 6 mesiacov odňatia slobody nepodmienečne.

Porušenie svojich práv sťažovateľ vidí v tom, že v priebehu vyšetrovacej väzby pre trestný čin podľa § 171 ods. 1 písm. c) Trestného zákona mu bolo vznesené obvinenie pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 2 Trestného zákona, no o spoločnom konaní sa dozvedel až pri jeho uzavretí 19. januára 2001, a to tým spôsobom, že v spisovom materiáli bolo vložené uznesenie o spoločnom konaní formou spojenia vecí, proti ktorému bolo možné podať opravný prostriedok a ktoré bolo doručené len prokurátorovi. Formou sťažnosti na uvedené upozornil ešte 24. novembra 2000 krajský súd, ktorý jeho žiadosť uznesením sp. zn. 2 Tp 3/01 z 10. januára 2001 zamietol.

Proti spornému uzneseniu sp. zn. ČVS: OÚV-147/10-ZA-2000 z 31. júla 2000, ktoré mu bolo doručené zásielkou do vlastných rúk až 16. októbra 2001, podal sťažnosť, ktorá bola zamietnutá uznesením Okresnej prokuratúry v Žiline (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. 1 Pv 587/00-206 z 24. októbra 2001 s odôvodnením, že nie je osobou oprávnenou podať opravný prostriedok. Okresný prokurátor podal vo veci obžalobu 15. mája 2001.

Sťažovateľ si na hlavnom pojednávaní, ktoré sa konalo 11. októbra 2001, podal žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, pričom táto mu bola uznesením sp. zn. 5 T 287/01 z 11. októbra 2001 zamietnutá.

Dňa 30. októbra 2001 krajský súd uznesením sp. zn. 1 To 536/01 zamietol jeho sťažnosť bez toho, aby naznačená chyba bola odstránená, a ponechal ho vo väzbe aj podľa ustanovenia § 67 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, čo pokladá za nespravodlivé.

V doplnenom podaní doručenom ústavnému súdu 27. augusta 2002 sťažovateľ uviedol, že oneskoreným doručením uznesenia o spojení vecí až 16. októbra 2001 orgány činné v trestnom konaní (bývalý Okresný úrad vyšetrovania Policajného zboru Žilina) porušili jeho základné práva a slobody zaručené čl. 46 ods. 1, čl. 50 ods. 3, čl. 127 a čl. 141 ústavy a čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) dohovoru vo veci vedenej pod sp. zn. ČVS: OÚV-147/10-ZA-2000.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd zakázal pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd a nariadil jeho trestnú vec sp. zn. 5 T 287/01 vrátiť na došetrenie a rozhodnutie.

Podaním doručeným ústavnému súdu 20. septembra 2002 sťažovateľ namietal, že uznesenie o predĺžení väzby mu nebolo doručené včas, keď uviedol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) mu uznesenie sp. zn. Ntv II 50/02 z 23. mája 2002 mal doručiť najneskôr v lehote 2. júna 2002, ale doručil mu ho až 5. júna 2002, teda po zákonom stanovenej lehote, čím porušil jeho právo zaručené čl. 17 ods. 2 ústavy.

V tom istom podaní namietal aj porušenie svojich práv garantovaných čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 5 T 287/01 zo 4. júla 2002 a uznesením krajského súdu sp. zn. 1 To 438/02 z 13. augusta 2002, ktorým vytýka, že sa nezaoberali dôvodmi nezákonnosti, ktoré vo svojej žiadosti namietal.

V doplnení podania doručeného ústavnému súdu 22. novembra 2002 sťažovateľ uviedol, že v jeho trestnej veci došlo k porušeniu čl. 17 ods. 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 5 ods. 1 písm. c) a čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru.

Sťažovateľ uviedol, že k porušeniu jeho základných práv a slobôd došlo tým, že 14. júna 2002 požiadal okresný súd o nahliadnutie do spisu, ale jeho žiadosti nebolo vyhovené, a následne aj v konaniach o jeho žiadostiach o prepustenie z väzby, ktoré boli zamietnuté uznesením okresného súdu sp. zn. 5 T 287/01 z 19. septembra 2002 a rozhodnutiami krajského súdu sp. zn. 1 Nt 31/02 z 13. augusta 2002, sp. zn. 1 To 624/02

z 24. októbra 2002 a sp. zn. 2 To 635/02 z 24. októbra 2002, pretože neboli dôsledne preskúmané dôvody väzby, ako ani žiadosť o odňatie vecí okresnému súdu a jej prikázanie inému okresnému súdu a žiadosť o vylúčenie predsedníčky senátu, ktorá vykonáva úkony vo veci vedenej pod sp. zn. 5 T 287/01.

V závere svojich podaní sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd rozhodol, že:

„Okresný súd v Žiline uznesením 5 T 277/01 (*správne mala byť uvedená sp. zn. 5 T 287/01*) zo dňa 19. 9. 2002, ako aj Krajský súd svojím uznesením 1 To 624/02 zo dňa 24. 10. 2002, pri ktorom bola nedôsledne preskúmaná zákonnosť väzby M. K., porušil jeho právo podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy SR.

Okresný súd v Žiline uznesením 5 T 277/01 (*správne mala byť uvedená sp. zn. 5 T 287/01*) zo dňa 19. 9. 2002, ako aj Krajský súd svojím uznesením 2 To 635/02 zo dňa 24. 10. 2002, pri ktorom bola nedôsledne preskúmaná žiadosť M. K. o vylúčenie predsedníčky senátu JUDr. E. H. z prejednávania a rozhodnutia v trestnej veci obž. V. Ď. a spol. vedenej na OS v Žiline pod č. 5 T 287/01 porušili jeho právo podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

Tieto uznesenia sa zrušujú v časti týkajúcej sa M. K. a vec sa vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.“

Dňa 13. mája 2003 sťažovateľ na základe výzvy doplnil podanie predložením sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 5 T 287/01, ako aj uzneseniu krajského súdu sp. zn. 1 To 624/02. Taktiež predložil podnety k sťažnosti pre porušenie zákona a žiadosti o odňatie a prikázanie vecí.

Sťažovateľ predložil žiadosť adresovanú najvyššiemu súdu o odňatie a prikázanie vecí, na ktorej nemožno určiť dátum vyhotovenia, žiadosť o prepustenie z vyšetrovacej väzby na slobodu z 2. septembra 2002 adresovanú zákonnej sudkyňi, ako aj uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 To 635/02 z 24. októbra 2002, uznesenie krajského súdu sp. zn. 1 To 624/02 z 24. októbra 2002, uznesenie krajského súdu sp. zn. 1 To 438/02 z 13. augusta

2002, uznesenie okresného súdu sp. zn. 5 T 287/01 z 19. septembra 2002, uznesenie okresného súdu sp. zn. 5 T 287/01 zo 4. júla 2002, uznesenie krajského súdu sp. zn. 1 To 438/02 z 13. augusta 2002, uznesenie krajského súdu sp. zn. 1 Nt 31/02 z 13. augusta 2002, uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. Ndt 110/02 zo 17. decembra 2002, podnet krajskému súdu zo 4. júla 2002 označený ako „Sťažnosť pre porušenie zákona - námietka“, sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 5 T 287/01 zo 4. júla 2002 podaná 17. júla 2002, oznámenie tajomníčky trestného kolégia najvyššieho súdu zo 17. septembra 2002 o odstúpení podania okresnému súdu, oznámenie krajského súdu z 2. augusta 2002 sp. zn. Spr 534/02 o tom, že list z 1. augusta 2002 považuje za procesné podanie, o ktorom bude rozhodovať 13. augusta 2002.

Sťažnosť sťažovateľa bola prijatá na ďalšie konanie uznesením ústavného súdu z 9. júla 2003, a to:

1. v časti, ktorou namieta porušenie svojich základných práv a slobôd zaručených čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 5 T 287/01 zo 4. júla 2002 a uznesením krajského súdu sp. zn. 1 To 438/02 z 13. augusta 2002,

2. v časti, ktorou namieta porušenie svojich základných práv a slobôd zaručených čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 5 T 287/01-816 z 19. septembra 2002 a uznesením krajského súdu sp. zn. 1 To 624/02 z 24. októbra 2002,

3. v časti, ktorou namieta porušenie svojich základných práv a slobôd zaručených čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 5 T 287/01-814 z 19. septembra 2002 a uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 635/02 z 24. októbra 2002.

Vo zvyšnej časti bola odmietnutá ako podaná oneskorene.

Okresný súd vo svojom vyjadrení z 26. novembra 2003 uviedol, že aj „keby boli zistené drobné procesné pochybenia, je potrebné posudzovať, či išlo o taký prípad, ktorý by naplnil porušenie základného ľudského práva a slobody. Podľa názoru súdu o taký prípad nejde. Druhou okolnosťou, ktorú je potrebné posúdiť, je hranica medzi právom obžalovaného na obhajobu a z toho vyplývajúce súvisiace procesné práva a medzi záujmami

spoločnosti na ochranu pred konaním v rozpore so zákonom. Zásahy a obmedzenia sú pre trestné konanie charakteristické a typické (... aj legálne). Z práva na obhajobu nevyplýva nárok obžalovaného... na to, aby bola vec posudzovaná podľa jeho predstáv a pre neho úspešne... Zmysel záujmu sťažovateľa nie je na efektívnom trestnom procese, kde by sa preukázala vina alebo nevina, ale zmariť tento proces poukazom na tvrdené procedurálne chyby.“

Podľa vyjadrenia krajského súdu oneskorené doručenie rozhodnutia o spojení vecí nevnímal ako pochybenie prekážajúce predĺženiu väzby ani krajský, ani najvyšší súd. Právo na obhajobu bolo v oboch prípadoch zabezpečené. Dôvody väzby boli v prípade samostatného i spoločného konania rovnaké. Obvinený pôvodne žiadal, aby v dôsledku neskorého doručenia rozhodnutia o spojení vecí bola celá jeho vec vrátená do prípravného konania. Krajský súd však zastáva presvedčenie, že v takom prípade by došlo iba k predĺženiu konania. Zo strany orgánov trestného konania išlo o postup zákonný. Lehota uvedená v poslednej vete § 71 ods. 1 Trestného poriadku trvanie väzby neupravuje a je iba poriadkovou lehotou, ktorá má zabezpečiť čo najrýchlejšie doručovanie rozhodnutia. Následky jej nesplnenia zákon neupravuje a nemôže mať preto za následok prepustenie z väzby, resp. nezákonnosť väzby. Námietky voči zákonnej sudkyňi možno riešiť podľa § 30 a § 31 Trestného poriadku. V danom prípade by mohli byť dôvodmi na vylúčenie, iba ak možno mať pochybnosť o nezaujatosti pre pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo dotýka, k ich obhajcom, zákonným zástupcom a splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní. Takýto pomer k veci alebo osobám zistený nebol, navyše, krajský súd bol presvedčený o zákonnosti postupu sudkyne.

Právny zástupca sťažovateľa vo svojom podaní z 29. decembra 2003 súhlasil s upustením od ústneho pojednávania.

Taktiež okresný súd vo svojom podaní z 26. novembra 2003 a krajský súd vo svojom podaní 14. októbra 2003 súhlasili s upustením od ústneho pojednávania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Z predložených listín, ktoré ústavnému súdu zaslal sťažovateľ, ako aj z listín, ktoré sa nachádzajú v jeho trestnom spise, vyplývajú tieto skutočnosti:

Sťažovateľ je trestne stíhaný za trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. V tejto veci mu bolo vznesené obvinenie 21. marca 2000 pod sp. zn. ČVS: OÚV-113/00-ZA-2000. V tejto veci bol na základe uznesenia okresného súdu sp. zn. 5 Tp 58/2000 zo 17. júna 2000 vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Väzba začala jeho zadržaním 17. júna 2000 o 2.00 h.

Väzbe predchádzal príkaz na zatknutie sp. zn. 5 Tp 58/2000 zo 6. júna 2000 podľa § 69 ods. 1 Trestného poriadku vydaný okresným súdom z dôvodov väzby podľa § 67 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku.

Okresný súd konštatoval, že dôvody vidí najmä v tom, že sa nezdržiava v mieste trvalého bydliska a bol viackrát súdne trestný pre rôzne trestné činnosti, pričom z posledného výkonu trestu vo výmere 48 mesiacov bol podmienene prepustený 18. novembra 1999.

Dňa 28. júla 2000 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie aj za trestný čin lúpeže v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2, § 234 ods. 1 a § 234 ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Uznesenie o vznesení obvinenia prevzal sťažovateľ podľa doručky 2. augusta 2000.

Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú okresná prokuratúra 8. augusta 2000 pod sp. zn. 1 Pv 387/00 zamietla.

Dňa 31. júla 2000 vyšetrovateľ Okresného úradu vyšetrovania Policajného zboru Žilina (ďalej len „vyšetrovateľ“) uznesením sp. zn. ČVS: OÚV-147/10-ZA-2000 podľa § 23 ods. 3 Trestného poriadku s poukazom na § 20 ods. 1 Trestného poriadku spojil na spoločné konanie trestné veci spoluobvinených. Toto rozhodnutie podľa doručky doručil okresnej prokuratúre 2. augusta 2000.

Podľa ustanovenia § 20 ods. 1 Trestného poriadku o všetkých trestných činoch toho istého obvineného a proti všetkým obvineným, ktorých trestné činy spolu súvisia, vykonáva sa spoločné konanie.

Podľa ustanovenia § 20 ods. 3 Trestného poriadku ak sú tu podmienky na spoločné konanie, môže súd spojiť na spoločné prejednanie a rozhodnutie veci, v ktorých boli podané samostatné obžaloby.

Dňa 4. novembra 2000 predĺžil okresný súd podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku lehotu trvania väzby sťažovateľa do 31. januára 2001. V rozhodnutí sp. zn. 5 Tp 58/2000 uviedol, že 9. novembra 2000 bolo voči sťažovateľovi vznesené ďalšie obvinenie z trestného činu lúpeže. Dôvody väzby trvajú i naďalej, ako boli ustálené v rozhodnutí o vzatí do väzby.

Uznesením okresného súdu sp. zn. 5 T 287/01 z 10. júla 2001 bola zamietnutá žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby.

Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ opravný prostriedok, ktorý krajský súd uznesením sp. zn. 1 To 399/01 zo 7. augusta 2001 podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol. V rozhodnutí uviedol, že aj keď uznesenie o spojení vecí nebolo doručené sťažovateľovi a jeho obhajcovi, ide o procesnú chybu, ktorá však nezakladá dôvodnosť nezákonnej väzby.

Sťažovateľ predložil aj uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 3/01 z 10. januára 2001, ktorým bola jeho sťažnosť zamietnutá podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

V odôvodnení krajský súd uviedol:

„V sťažnostiach poukázal na to, že bol vzatý do väzby pre trestný čin podľa § 171 ods. 1 písm. c) Tr. zák., kde je trestná sadzba do 6 mesiacov, pričom vo väzbe je od 17. 6. 2000, teda 17. 12. 2000 uplynula šesťmesačná lehota. Doposiaľ nemá vedomosť o tom, že by vo veci, kde je začaté trestné stíhanie pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zák. vyšetrovateľom bolo spojené.

Namietal, že sa tohto trestného činu nedopustil a považuje toto za umelo vykonštruované a účelové...

Je pravdou, že obvinený bol vzatý do väzby pre trestný čin podľa § 171 ods. 1 písm. c) Tr. zák. Avšak ďalším uznesením zo dňa 9. 11. 2000 bolo obvinenému vznesené obvinenie pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 Tr. zák.“

Z citovaného uznesenia vyplýva, že obe veci boli spojené podľa § 20 ods. 1 Trestného poriadku a § 23 ods. 3 Trestného poriadku ešte 2. augusta 2000.

K žiadosti o zaujatie stanoviska okresný prokurátor v liste sp. zn. 1 Pv 587/01 zo 7. septembra 2001 uviedol:

„... je pravdou, že uznesenie o spojení vecí Vám malo byť doručené. Jedná sa však o procesný nedostatok, ktorý v žiadnom prípade nezakladá nedôvodnosť Vašej väzby. Vzhľadom k procesnému pochybeniu vyšetrovateľa som tomuto dal pokyn, aby Vám obratom zaslal uznesenie o spojení vecí.“

Uznesením okresnej prokuratúry sp. zn. 1 Pv 587/00 z 24. októbra 2001 bola zamietnutá sťažnosť proti uzneseniu o spojení vecí, ktorú podal sťažovateľ, ako podaná neoprávnenou osobou.

Krajský súd uznesením sp. zn. 1 To 399/01 zo 7. augusta 2001 podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť M. K. proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 5 T 287/01 z 10. júla 2001 zamietol. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že sa stotožnil s dôvodmi väzby u obžalovaných s tým, že i naďalej trvajú obavy, že sa budú vyhýbať trestnému stíhaniu.

Uznesením sp. zn. 5 T 287/01 okresný súd podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku 11. októbra 2001 žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol.

Krajský súd o sťažnosti proti tomuto uzneseniu rozhodol uznesením sp. zn. 1 To 536/01 z 30. októbra 2001 tak, že podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť zamietol. Krajský súd v odôvodnení uznesenia uviedol:

„Preskúmaním spisu krajský súd zistil, že prvostupňový súd postupoval v súlade so zákonom, keď žiadosti obžalovaných o prepustenie z väzby na slobodu zamietol.

Je nutné si uvedomiť, že obžalovaní G. a K. boli vzatí do väzby po tom, čo bol súdom vydaný príkaz na ich zatknutie, nakoľko nebolo známe miesto ich pobytu a boli pre vyšetrovateľa nedosiahnuteľní.

Ani v súčasnom štádiu konania, vzhľadom na vyššie uvedenú skutočnosť, ako aj s poukazom na trestnú sadzbu pri trestnom čine lúpeže, za ktorý sú stíhaní (5 až 12 rokov), nemožno vylúčiť, že v prípade ich prepustenia na slobodu sa opäť budú skrývať s cieľom vyhnúť sa trestnému stíhaniu.

U obžalovaného M. K. nemožno prehliadnúť ani zaistený list, z obsahu ktorého je zrejmá snaha obžalovaného K. pôsobiť na spoluobžalovaného G., čo môže u neho zakladať dôvod väzby aj v zmysle ustanovenia § 67 ods. 1 písm. b) Tr. por.

Pokiaľ ide o sľub obžalovaného K., ktorý je súčasťou podanej sťažnosti, o tomto krajský súd nerozhodoval, nakoľko vzhľadom na trestný čin, pre ktorý je obžalovaný K. trestne stíhaný, nemožno v zmysle § 73 ods. 3 Tr. por. sľub prijať a taktiež tento sľub nespĺňa zákonom predpísané náležitosti - nie je podpísaný obžalovaným.“

Z uznesenia okresného súdu sp. zn. 5 T 287/01 zo 4. júla 2002 vyplýva, že súd žiadosť obvinených (aj sťažovateľa) podľa ustanovenia § 72 ods. 2 Trestného poriadku zamietol. V odôvodnení uviedol, že pokiaľ sťažovateľ namieta nedoručenie rozhodnutia najvyššieho súdu v lehote 10 dní, nie sú tu dôvody na rozhodnutie o nezákonnosti jeho väzby. Desaťdňová lehota na doručenie uznesenia je len poriadková lehota a jej prekročenie nemá za následok rozhodnutie o prepustení z väzby. Proti uzneseniu o predĺžení väzby sťažnosť nie je prípustná (§ 74 ods. 1 Trestného poriadku). Uznesenie je právoplatné a vykonateľné, ak zákon proti nemu nepripúšťa sťažnosť (§ 140 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku). Spis sp. zn. 5 T 287/01 s rozhodnutím najvyššieho súdu bol doručený okresnému súdu 3. júna 2002 a sťažovateľovi bolo uvedené rozhodnutie doručené 6. júna 2002.

Z uznesenia okresného súdu sp. zn. 5 T 287/01 zo 4. júla 2002 vyplýva, že okresný súd žiadosť obvineného sťažovateľa a spol. o prepustenie z väzby zamietol podľa ustanovenia § 72 ods. 2 Trestného poriadku. Okresný súd uviedol, že podaním zo 17. júna 2002 doručeným okresnému súdu 17. júna 2002 obžalovaný sťažovateľ požiadal o prepustenie z väzby z dôvodu, že uznesenie najvyššieho súdu o predĺžení väzby sp. zn. Ntv II 50/02 z 23. mája 2002 mu bolo doručené po 10-dňovej lehote, nenadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť, čím pominuli v jeho prípade dôvody väzby. Okresný súd uviedol, že doručenie uznesenia sp. zn. Ntv II 50/02 sťažovateľovi nie je v príčinnej súvislosti s dôvodmi väzby, ktoré u sťažovateľa trvajú aj naďalej.

Z uznesenia krajského súdu sp. zn. 1 To 438/02 z 13. augusta 2002 vyplýva, že podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku bola sťažnosť obžalovaných

(aj sťažovateľa) zamietnutá. Krajský súd v odôvodnení rozhodnutia okrem iného uviedol, že konania predchádzajúce napadnutému uzneseniu boli vykonané v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku a taktiež výrok uznesenia okresného súdu, ktorým boli zamietnuté žiadosti obžalovaných o prepustenie z väzby na slobodu, zodpovedá stavu vecí a zákonom. Dôvody väzby trvajú i v súčasnom štádiu konania a dosiaľ nepominuli.

Z rozhodnutia okresného súdu sp. zn. 5 T 287/01 z 19. septembra 2002 vyplýva, že senát okresného súdu podľa ustanovenia § 31 ods. 2 Trestného poriadku nevyklučuje predsedníčku senátu JUDr. E. H. z prejednávania a rozhodnutia v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 5 T 287/01.

Z uznesenia okresného súdu sp. zn. 5 T 287/01 z 19. septembra 2002 vyplýva, že okresný súd podľa ustanovenia § 72 ods. 2 Trestného poriadku žiadosť obžalovaných, medzi inými aj sťažovateľa, o prepustenie z väzby na slobodu zamietol.

Sťažovateľ opätovne namietal neskoré doručenie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. Ntv 50/02 z 23. mája 2002 až po 10-dňovej lehote, ako aj prieťahy v konaní a neumožnenie nahliadnuť do spisu.

Okresný súd uviedol, že obžalovaný sťažovateľ neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by už neboli uvedené v predchádzajúcich rozhodnutiach, a nedoručenie rozhodnutia najvyššieho súdu včas nie je dôvodom pre rozhodnutie o nezákonnosti väzby a následnom prepustení na slobodu.

Krajský súd uznesením sp. zn. 1 To 624/02 z 24. októbra 2002 zamietol sťažnosti obžalovaných V. Ď., C. K., M. K. a S. G. proti uzneseniu okresného súdu č. k. 5 T 287/01-816 z 19. septembra 2002. V odôvodnení uviedol, že sťažovateľ svoju sťažnosť odôvodnil tak, že prvostupňový súd neakceptoval dôvody, ktoré on uviedol vo svojej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. Rozhodnutie okresného súdu je v rozpore aj s uznesením ústavného súdu týkajúcim sa väzby. Jeho vina dosiaľ nebola preukázaná. Opätovne poukázal na nesprávny postup pri doručovaní uznesenia o spojení vecí. Pred hlavným

pojednáváním požiadal prvostupňový súd o možnosť nahliadnuť do spisu, čo mu nebolo umožnené. Keďže bol porušený zákon v prípravnom konaní a v konaní pred prvostupňovým súdom, vec mala byť vrátená prokurátorovi na došetrenie. Jeho trestná vec bola odňatá jeho zákonnému sudcovi, čo je v rozpore s ústavou. Žiada preto, aby bol prepustený z väzby na slobodu. Krajský súd nepovažuje za potrebné opätovne reagovať na námietky obžalovaných týkajúce sa nedostatkov pri doručovaní uznesení, pretože k týmto zaujal stanovisko už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach a navyac prípadné pochybenie orgánov prípravného konania v súvislosti s doručovaním rozhodnutí obžalovaným nemá vplyv na posudzovanie dôvodnosti väzby obžalovaných v súčasnom štádiu konania. Dôvody, pre ktoré sú obžalovaní vo väzbe, trvajú podľa názoru krajského súdu aj v súčasnom štádiu konania. Závery niektorých obžalovaných o ich nevine sú neopodstatnené, keďže dokazovanie pred prvostupňovým súdom je len v počiatočnom štádiu, a preto ich nemožno považovať ani za skutočnosti podstatné pri rozhodovaní o dôvodnosti ich väzby. Obžalovaní sú stíhaní za obzvlášť závažný úmyselný trestný čin, čomu bude zodpovedať aj rozsah dokazovania. Krajský súd nezistil v postupe prvostupňového súdu neodôvodnené priet'ahy a ani také pochybenia, ktoré by mali za následok nezákonné zotrvanie obžalovaných vo väzbe. Je nutné podotknúť, že pokiaľ sú obžalovaní vo väzbe už dlhšiu dobu (čo tiež vytýkajú vo svojich sťažnostiach), nie je to z dôvodu nečinnosti konajúceho sudcu na okresnom súde, ale najmä z dôvodu ich opakovaných námietok a žiadostí, k čomu ich samozrejme zákon oprávňuje.

Krajský súd 24. októbra 2002 prejednal sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 5 T 287/01 z 19. septembra 2002 a rozhodnutím sp. zn. 2 To 635/02 z 24. októbra 2002 sťažnosť podľa ustanovenia § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol. V odôvodnení rozhodnutia nezistil také skutočnosti, ktoré by svedčili o zaujatosti sudkyne JUDr. E. H.

Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. Ntv II 50/02 z 23. mája 2002 bola väzba na neverejnom zasadnutí u sťažovateľa predĺžená podľa ustanovenia § 71 ods. 2 Trestného poriadku do 5. apríla 2003, pričom nezistil dôvody, ktoré by boli subjektívne zo strany súdu, a naopak dôvody väzby vychádzajúce zo závažnosti trestného stíhania trvajú aj naďalej.

Sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv a slobôd zaručených čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 5 T 287/01 zo 4. júla 2002 a uznesením krajského súdu sp. zn. 1 To 438/02 z 13. augusta 2002.

Sťažovateľ uviedol, že považoval za nezákonný postup pri doručovaní uznesenia najvyššieho súdu z 23. mája 2002 sp. zn. Ntv II 50/02, a preto požiadal o prepustenie z väzby, ale jeho žiadosť okresný súd zamietol a podanú sťažnosť zamietol aj krajský súd.

Sťažovateľ namietal aj porušenie svojich základných práv a slobôd zaručených čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 4 dohovoru uzneseniami okresného súdu sp. zn. 5 T 287/01 z 19. septembra 2002 a krajského súdu sp. zn. 1 To 624/02 z 24. októbra 2002, ako aj uzneseniami, ktorými bolo rozhodované o vylúčení predsedníčky senátu JUDr. E. H. z prejednávania a rozhodnutia v trestnej veci sťažovateľa, a to okresného súdu sp. zn. 5 T 287/01 z 19. septembra 2002 a krajského súdu sp. zn. 2 To 635/02 z 24. októbra 2002.

Nezákonný postup vidí sťažovateľ v tom, že predsedníčka senátu mu 18. júna 2002 zamietla žiadosť o nahliadnutie do spisu.

V tejto veci je potrebné uviesť, že o otázke práva na obhajobu v trestnom konaní rozhodoval ústavný súd vo viacerých veciach. Vo veci sp. zn. II. ÚS 8/96 uviedol, že čl. 50 ods. 3 ústavy zaručuje všetkým oprávneným osobám právo na poskytnutie času na prípravu obhajoby, ďalej možnosť pripraviť si obhajobu a že svoju obhajobu môžu predniesť právne významným spôsobom buď osobne, alebo prostredníctvom svojho obhajcu. Uplatnenie práva na obhajobu nezaručuje oprávnenej osobe dosiahnutie takého rozhodnutia súdu, o aké sa usiluje pomocou obhajoby. Účelom práva zaručeného čl. 50 ods. 3 ústavy je poskytnutie príležitosti brániť sa obvineniu zo spáchania trestného činu.

Zásada práva na obhajobu má medzi ostatnými zásadami trestného práva azda najvýznamnejšie postavenie. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí o stupni demokracie v trestnom procese toho-ktorého štátu.

Uplatnenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je možné sa domáhať podľa čl. 51 ústavy len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Podľa § 65 ods. 1 Trestného poriadku je obvinený oprávnený nazerat' do spisov s výnimkou zápisnice o hlasovaní a utajovaných častí spisu (§ 101 ods. 3 Trestného poriadku), robiť si z nich výpisky a poznámky a na svoje trovy si obstarat' ich kópie.

Predseda senátu v konaní pred súdom nemôže odopriet' takéto nazretie (§ 65 ods. 3), môže len stanoviť primeranú lehotu na nazretie (§ 65 ods. 5).

Právo sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 1 To 438/02 z 13. augusta 2002 a uznesením krajského súdu sp. zn. 1 To 624/02 z 24. októbra 2002 bolo porušené z dôvodu, že sťažovateľovi nebolo umožnené nahliadnuť do spisu, v dôsledku čoho nemohol uplatniť všetky argumenty v rámci svojej žiadosti o prepustenie z väzby. Účelom práva nazerat' do spisu je poskytnutie príležitosti oboznámiť sa so všetkými skutočnosťami podstatnými pre rozhodnutie vo veci, a tým aj v plnej miere predložiť súdu vlastnú argumentáciu v záujme ochrany vlastných práv, nielen pokiaľ ide o konanie vo veci samej, ale aj v konaní o zákonnosti väzby. Naplnenie práva na súdnu previerku zákonnosti pozbavenia osobnej slobody vo väzobných veciach predpokladá rešpektovanie procesných oprávnení sťažovateľa v konaní pred súdom, v ktorom sa skúma zákonnosť a rozhoduje sa o ďalšom trvaní väzby. Pokiaľ sa krajský súd pri preskúmaní zákonnosti väzby sťažovateľa zameral len na námietku oneskoreného doručenia uznesenia najvyššieho súdu o predĺžení väzby a nepreskúmal komplexne všetky jeho námietky (teda aj námietku, že mu nebolo umožnené nahliadnutie do spisu), postupoval krajský súd nedôsledne, a tým porušil i právo sťažovateľa podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru (III. ÚS 79/02). Krajský súd už v čase rozhodovania o sťažnosti mal vedomosť o tom, že JUDr. E. H. odmietla sťažovateľovi nahliadnuť do spisu.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa súvisiacu s oneskoreným doručením rozhodnutia najvyššieho súdu o predĺžení väzby podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku, v danom prípade ide iba o poriadkovú lehotu, ktorej porušenie nie je dôvodom na zrušenie uznesení, ktorými

sa rozhodovalo o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa súvisiacu s oneskoreným doručením uznesenia o spojení vecí na spoločné konanie, v tejto časti bola sťažnosť odmietnutá už uznesením ústavného súdu z 9. júla 2003 ako podaná oneskorene. Pokiaľ ide o porušenie práv sťažovateľa, ku ktorým malo dôjsť uznesením okresného súdu sp. zn. 5 T 287/01-814 z 19. septembra 2002 a uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 635/02 z 24. októbra 2002, ktorým zákonná sudkyňa nebola vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania, v danom prípade právo sťažovateľa porušené nebolo, pretože § 30 Trestného poriadku vymenúva taxatívne dôvody na vylúčenie sudcu. Podľa tohto ustanovenia z vykonávania úkonov trestného konania môže byť vylúčený sudca, u ktorého možno mať pochybnosť o nezáujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo dotýka, k ich obhajcom, zákonným zástupcom a splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní. Takýto pomer k veci a ani k osobám zistený nebol. Teda neumožnenie nahliadnutia do spisu nie je dôvodom na vylúčenie zákonného sudcu z vykonávania úkonov trestného konania.

Zo skutkových zistení ústavného súdu teda vyplýva, že uznesením krajského súdu sp. zn. 1 To 438/02 z 13. augusta 2002 boli porušené tie práva sťažovateľa, v rozsahu ktorých bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 4 dohovoru). Uznesením krajského súdu sp. zn. 1 To 624/02 z 24. októbra 2002 boli podľa skutkových zistení ústavného súdu porušené len niektoré z tých práv, v rozsahu ktorých bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie, a to práva podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru. K porušeniu práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy došlo tým, že sťažovateľovi bolo pred rozhodnutím týkajúcim sa jeho väzby odmietnuté nahliadnuť do spisu, čo podstatne obmedzilo jeho možnosti získať informácie potrebné pre argumentáciu v prospech jeho prepustenia z väzby. Ústavný súd dospel k záveru, že zistený skutkový stav neznamena porušenie sťažovateľových práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd zrušil v časti týkajúcej sa sťažovateľa napadnuté uznesenia krajského súdu sp. zn. 1 To 438/02 z 13. augusta 2002 a sp. zn. 1 To 624/02 z 24. októbra 2002 a vec

vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie z toho dôvodu, že právo sťažovateľa na nahliadnutie do spisu porušené bolo. Zároveň prikázal krajskému súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol. Pred rozhodnutím krajského súdu v danej veci je potrebné odstrániť protiprávny stav, ku ktorému došlo v dôsledku odopretia nahliadnutia do spisu. Preto konajúci súd je povinný umožniť sťažovateľovi nahliadnuť do spisu, aby mohol uplatniť argumenty sťažovateľa potrebné k žiadosti o prepustenie z väzby. Následne bude úlohou krajského súdu znovu rozhodnúť o žiadostiach sťažovateľa o prepustenie z väzby. Ústavný súd sa nezaoberal dôvodnosťou väzby. Posúdenie dôvodnosti trvania väzby bude úlohou krajského súdu po umožnení sťažovateľovi nahliadnuť do spisu. Napadnuté uznesenia okresného súdu ústavný súd nezrušil, pretože na nápravu protiprávneho stavu postačuje iba zrušenie uznesení krajského súdu, ktorými sa rozhodovalo o prepustení z väzby.

Ústavný súd nepriznal primerané finančné zadost'učinenie za porušenie vyššie uvedených práv z dôvodu, že sťažovateľ si ho vo svojej sťažnosti neuplatnil.

Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách požadovaných právny zástupcom sťažovateľa vychádzal z ustanovenia § 36 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľ bol sčasti vo veci úspešný, a preto je potrebné rozhodnúť o úhrade trov konania krajským súdom.

Podľa § 13 ods. 6 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 240/1990 Zb. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnej pomoci v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 240/1990 Zb.“) ak nemožno hodnotu veci vyjadriť v peniazoch alebo ak ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami, sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon je 200 Sk, ak nie je ustanovené inak.

Podľa ustanovenia § 13 ods. 8 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 163/2002 Z. z.“), ktoré upravuje výšku odmeny za zastupovanie pred ústavným súdom, ak predmet sporu nie je oceníteľný peniazmi, odmena za jeden úkon je jedna tretina výpočtového základu.

Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

Podľa oznámenia štatistického úradu Slovenskej republiky za prvý polrok 2001 bola priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky 11 693 Sk.

Právny zástupca sťažovateľa si uplatnil trovy právneho zastúpenia vo výške 6 890 Sk, a to za prevzatie a prípravu zastúpenia (Rvp 15/02) – 200 Sk, spísanie ústavnej sťažnosti z 27. decembra 2001 – 200 Sk, režijný paušál 2 x 70 Sk, teda 140 Sk, doplnenie ústavnej sťažnosti z 20. augusta 2002 – 1 170 Sk, spísanie ústavnej sťažnosti z 9. septembra 2002 – 1 170 Sk, spísanie ústavnej sťažnosti z 31. októbra 2002 – 1 170 Sk, prevzatie a prípravu zastúpenia (Rvp 1369/02) – 1 170 Sk, spísanie ústavnej sťažnosti z 12. septembra 2002 – 1 170 Sk, režijný paušál 5 x 100 Sk, teda 500 Sk.

Ústavný súd priznal odmenu za nasledujúce úkony právnej pomoci podľa § 13 ods. 6 vyhlášky č. 240/1990 Zb., a to za prevzatie a prípravu zastúpenia (Rvp 15/02) – 200 Sk, spísanie ústavnej sťažnosti z 27. decembra 2001 – 200 Sk, režijný paušál 2 x 70 Sk, teda 140 Sk, a podľa § 13 ods. 8 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. za prevzatie a prípravu zastúpenia (Rvp 1369/02) – 3 900 Sk, spísanie ústavnej sťažnosti z 12. septembra 2002 – 3 900 Sk, režijný paušál 2 x 100 Sk, teda 200 Sk. Podľa takto určených kritérií sú trovy právneho zastúpenia za vyššie uvedené úkony právnej pomoci vo výške 8 540 Sk. Trovy uplatnené právnym zástupcom sťažovateľa neprevyšujú výšku trov, ktoré by mu patrili, preto ústavný súd tieto uznal a zaviazal krajský súd uhradiť ich právnemu zástupcovi sťažovateľa.

Z vyššie uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. februára 2004